

BÜYÜKŞEHİR BELEDİYELERİ VE REKABET STRATEJİLERİ

Arif ERENÇİN

Öz

Küresel piyasa koşullarının yerellikleri daha fazla rekabetçi olmaya zorladığı genel kabul görmektedir. Bu bağlamda rekabet daha proaktif ve girişimci olmak anlamına gelmektedir. Bu çalışma Türkiye’de sekiz gelişmiş büyükşehir belediyesinin stratejik planlarının temel politika yönelişlerini gösteren alt başlıklarını –vizyon, güçlü ve zayıf yanlar, fırsatlar, tehditler- ele alarak rekabetçi tutumlarını ortaya koymayı amaçlamaktadır. Bu incelemede Türkiye’deki metropoliten yönetim sisteminin geleceği için küresel bir ölçek belirleyerek büyük oranda rekabetçi bir dünyaya rota çizdiği görülmektedir. Böylece Türkiye’de büyükşehir belediyeleri kamusal varlıkları yerleşikleri arasında eşitlikçi bir biçimde kullanmak yerine piyasa koşullarına dayanan yerel büyüme yaklaşımıyla değerlendirmektedir. Bu sürecin metropoliten sistemin küresel güçlere mali bağımlılığını artırabileceği ve kentleri kendi sahiplerinden uzaklaştırabileceği görülmektedir.

Anahtar Sözcükler: Büyükşehir Belediyeleri, Stratejik Planlama, Rekabet.

THE GREATER CITY MUNICIPALITIES AND COMPETITION STRATEGIES

Abstract

As a widespread agreement in literature, global market conditions have enforced localities to be more competitive. In this context competition means to become more proactive and entrepreneurial. This study attempts to indicate competitive attitudes of eight Turkish greater city municipalities by penetrating subtitles of strategic plans -vision, strengths, weaknesses, opportunities and threats- which manifest basic policy directions. In this analysis it can be easily seen that Turkish metropolitan government system substantially routing in a competitive world by identifying global scale for its future. By so doing Turkish greater city municipalities have utilize public facilities in accordance with local growth approach relying on market conditions instead of redistribution of them according to equity between local residents. It is evaluated that this process may increase the financial dependency of metropolitan system to global forces and removal of cities from its real owners.

Keywords: Greater City Municipality, Strategic Planning, Competition.

ÜÇ ŞEHİR ÜÇ BAŞKAN: YENİ LİBERAL DÖNEMDE İSTANBUL, ANKARA VE İZMİR'DE SOSYAL DEMOKRAT BELEDİYESİCİLİK DENEYİMİ (1989-1994)

Hatice KURTULUŞ

Şükrü ASLAN

Öz

Türkiye’de 1983’den beri neredeyse kesintisiz olarak iktidarda bulunan ve yeni liberal ekonomi politikalarının uygulayıcısı olan yeni muhafazakar sağ yerel yönetimler açısından 1989-1994 yılları arasında bir dönem kesintiye uğramıştır. 1989 yılında yapılan yerel seçimlerde İstanbul, Ankara ve İzmir’de sosyal demokrat adaylar seçimleri kazanmıştır. 1989-1994 yılları arasında İstanbul, Ankara ve İzmir’de belediye başkanı seçilen üç sosyal demokrat belediye başkanının uyguladıkları politikaların, 1970’li yıllarda uygulanan toplumsal belediye başkanlığından ve 1999’dan sonra AKP’li belediye başkanlarının uyguladığı sosyal belediye başkanlığı ile farklarının ve fakat kesişme alanlarının ortaya konması önemlidir. Bu farklılıklar ve kesişme alanları, kentsel politika üretimi, siyasi aktörler ve güç ilişkileri ile ilgili olduğu kadar, bu üç kent tarihsel ve sosyo-mekansal özgünlükleri ve üç belediye başkanının politik geçmişleri ve yerel yönetim anlayışlarıyla da ilişkilidir. Bu çalışmada 1989-1994 yılları arasında Türkiye’nin üç büyük metropolünü yöneten sosyal demokrat üç büyük şehir belediye başkanının, birbirlerinden farklılıklar barındıran sosyal demokrat belediye başkanlığı deneyimleri bu çerçevede tartışılacaktır.

Anahtar kelimeler: Sosyal Demokrat Belediye Başkanlığı Deneyimi, İstanbul, Ankara, İzmir, Sosyal Demokrat Belediye Başkanları, Yerel Yönetimler.

THREE CITIES AND THREE MAYORS: THE EXPERIENCES OF SOCIAL DEMOCRAT LOCAL GOVERNING IN ISTANBUL, ANKARA AND IZMIR IN THE NEO-LIBERAL PERIOD (1989-1994)

Abstract

Conservative right-wing governments have been in power and implementing neo-liberal economic policies nearly without any interruption since 1983. Nevertheless, neo liberal policies were interrupted between 1989 and 1994 in terms of local governing. Social democratic candidates for local governments were elected in Istanbul, Ankara and Izmir in the 1989 local elections. It is important to draw attention to the differences and intersections of the policies implemented by these social democrat mayors whom elected for the period of 1989-1994 in these three main cities of Turkey and compare them to the collectivist governing experience of the 1970s and the social governing experience of mayors from AKP after 1999. These differences and intersections are related to the socio-spatial contingencies, political backgrounds of the three mayors and their approach to local governing as well as production of urban policies, political actors and power relations. This paper aims at debating three social democratic experiences of three mayors, which have their own differences, in three main metropolitan cities in Turkey between 1989 and 1994 in this framework.

Keywords: The Experience of Social Democrat Local Governing Istanbul, Ankara, Izmir, Social Democrat Mayors, Local Governments.

THE ROLE OF A CIVIL SOCIETY ORGANIZATION IN THE DEVELOPMENT OF THE DOMESTIC ORGANIC MARKET IN TURKEY

A. Alper AKYÜZ

A. Yonca DEMİR

Abstract

In this paper, we report of a case from Turkey where a civil society organization took an active role in development of a functioning domestic market for organic agriculture and organic products by not only influencing laws, regulations and their implementation, but also establishing and administering marketplaces solely for organic products. Although the country's climate and biodiversity is suitable for organic agriculture, the domestic market remained underdeveloped; the organic sector was directed mainly towards exports. By establishing the first marketplace solely for certified organic products in 2006, a non-governmental organization became the locomotive of the domestic sector. The process that led to the 100% Ecological Marketplaces exhibits a contingent characteristic where particularly social and symbolic capital were mobilized by the NGO to facilitate embedded relationships of trust among a multiplicity of actors, together with a framing of positive 'ecological living' discourse and therefore contributing to the 'organic' movement.

Keywords: Organic Agriculture, Civil Society Organizations, Consumers, Stakeholders, Domestic Markets.

TÜRKİYE ORGANİK ÜRÜNLER İÇ PAZARININ GELİŞİMİNDE SİVİL TOPLUMUN ROLÜ

Öz

Bu makalede, Türkiye'den bir sivil toplum kuruluşunun (STK) organik tarım ve organik ürünlere yönelik işleyen bir iç pazar oluşturmak için ilgili yasalar, ikincil düzenlemeler ve bunların uygulanmasını etkilemekle sınırlı kalmayıp bizzat bu ürünlerle sınırlı pazaryerlerinin kurulması ve yönetilmesini de üstlendiği aktif rolü bir vaka olarak inceliyoruz. Ülkenin iklimi ve biyolojik çeşitliliği organik tarıma uygun olmasına karşın iç pazar yeterince gelişmemiştir ve organik ürünler sektörü ihracata odaklanmıştır. 2006 yılından itibaren ise sadece organik sertifikalı ürünlerin yer alabildiği ilk pazaryerini kurarak bir STK iç pazara yönelik sektörün lokomotif rolünü üstlendi. Kendi verdikleri adla %100 Ekolojik Pazarlara evrilen süreç, bu STK'nın çok sayıda aktör arasında yerleşik güven ilişkilerinin oluşmasını kolaylaştırarak özellikle sosyal ve sembolik sermayeyi mobilize ettiği ve bunu 'ekolojik yaşam' söylemiyle çerçeveyerek 'organik' hareketinin oluşmasına katkı verdiği olumsal bir özellik taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Organik Tarım, Sivil Toplum Kuruluşları, Tüketiciler, Paydaşlar, İç Pazar.

DEMOGRAFİK DÖNÜŞÜM SÜRECİNDE TÜRKİYE’DE YAŞLANMA VE SORUNLAR

Seyran GÜRSOY ÇUHADAR

Kuvvet LORDOĞLU

Öz

Nüfusun giderek yaşlanması günümüzün öne çıkan en önemli demografik olgularından biridir. 20. yüzyıldan önce dünyada nüfus artış hızı yavaş, yaş yapısı durağan ve 65 yaş üstü nüfus, toplam nüfusun küçük bir bölümüyken, 20. yüzyılın ilk yarısında ortalama yaşam beklentisi uzamış, doğum ve ölüm oranları dünya genelinde belirgin düşüşler göstermiş ve yüzyılın ikinci yarısı demografik dönüşüm sürecinde başka bir aşamaya geçildiğine tanıklık etmiştir. Kuşkusuz bu durum gelişmiş ülkeler ile gelişmekte olan ülkeler arasında farklı etkiler ve farklı sorun alanları yaratmaktadır. Avrupa ülkeleriyle karşılaştırıldığında Türkiye’deki yaşlı nüfus oranının yüksek olmadığı görülmektedir. Ancak önemle altı çizilmesi gereken sorun Türkiye’deki yaşlanma hızıdır. Türkiye, Avrupa ülkelerine oranla iki kat hızlı yaşlanmakta ve bu durum gerek yaşlı istihdamı gerek sosyal hizmetler gibi yaşlılara yönelik sosyal politikalar konusunda Türkiye’nin hazırlıksız yakalanmasına neden olmaktadır. Öte yandan yaşlanmaya ilişkin ekonomik ve sosyal politikalara bakıldığında ise “aktif yaşlanma” adıyla çatı bir kavramla karşılaşılmaktadır. Kavram, yaşlıların sağlıklı kalmalarını ve topluma katkıda bulunmalarını sağlayarak çalışmaya devam edebilme kapasitelerini artırmaya yönelik hedefleri içermektedir. Ancak bu noktada öncelikle, yaşlanma ile oluşacak her türlü sorun alanını bireyin sorumluluğuna bırakan veya onlara yapılacak sosyal yardımlar temelinde ele alan liberal anlayıştan uzaklaşmak gerekmektedir. Bunun yerine ekonomi, nüfus ve sosyal politikaların hak temelli bir anlayıştan hareketle oluşturulması gerekmektedir.

Anahtar Sözcükler: Demografik Dönüşüm, Yaşlanma, Türkiye, Yaşlı İşgücü, Aktif Yaşlanma

AGEING AND RELATED PROBLEMS IN THE PROCESS OF DEMOGRAPHIC TRANSFORMATION IN TURKEY

Abstract

Nowadays, rapid ageing population is one of the most important demographic issues. While, population growth rate was slow, age structure was stable and ratio of aged 65 and older population was a small portion of total population before the 20th century, during the first half of 20th century average life expectancy is prolonged, birth and death rates showed significant decline worldwide, and the second half of the century witnessed another stage in the process of demographic transformation. This reality, of course, creates divergent impacts and different issue fields between developed and developing countries. When compared, European countries

still have higher ratio of elderly population than Turkey. However, the matter needs to be highlighted in Turkey is the speed of the ageing. Turkey is getting older twice faster than Europe and this leads Turkey being unprepared for certain social policies like elderly employment and social services. As for looking at economic and social policies related to ageing, an umbrella concept called “active ageing” is applied. This concept includes targets to expand the capacities of the elderly in order to keep them active in working by providing them staying healthy and contributing to the society. But firstly, it is required to keep away from the liberal approach which considers all ageing problems are under the responsibility of the individual and addresses them on the ground of social assistance. Instead, economy, population and social policies need to be formed on a rights-based ground.

Keywords: Demographic Transformation, Ageing, Turkey, Ageing Workforce, Active Ageing.

İKİ DÜNYA SAVAŞI ARASI DÖNEMDE İNGİLİZ DIŞ POLİTİKASININ ANALİZİ

Merve ÖZKAN BORSA

Öz

Siyasî tarihin bilgisinden yararlanarak uluslararası ilişkiler disiplini çerçevesinde bir dış politika analizi sunan bu makale, uluslararası sistem açısından bir geçiş dönemi olarak nitelendirilebilecek olan iki büyük dünya savaşı arası dönemde (1919-1939) İngiliz dış politikasının değerlendirilmesini amaçlamaktadır. Bu amaca ulaşabilmek için, öncelikle, birbirinden farklı dönemselleştirme yaklaşımları da gözetilerek, İngiltere'nin söz konusu dönemde dış politikasında izlemiş olduğu çeşitli tutum ve davranışları arasındaki ayırt edici özelliklerini en doğru şekilde yansıtacağı düşünülen bir alt-dönemselleştirme belirlenmiştir. Ardından, belirlenen bu alt-dönemlerde İngiltere'nin izlediği çeşitli politikalarda yaşanan kırılma noktaları ve süregiden özellikler tespit edilmiştir. Bu tespit sonucunda, iki savaş arası dönemde İngiltere'nin genel dış politika yapısı üzerine sonuca varılmaya çalışılmıştır.

Anahtar Sözcükler: Dış Politika Analizi, İki Savaş Arası Dönem, İngiliz Dış Politikası.

THE ANALYSIS OF BRITISH FOREIGN POLICY IN THE INTER-WAR PERIOD

Abstract

This article, presenting a foreign policy analysis under the framework of international relations discipline by the support of political history, aims at evaluating British foreign policy during Inter-War period (1919-1939), identified as a transition period in terms of international system. In order to achieve such a purpose, first, a subdivision, which is believed to reflect best the distinguishing features of the attitude and behaviour followed by Great Britain in the relevant

term has been detected. Subsequent to this detection, breaking points and the continuities have been ascertained. As a result of this ascertainment, it has been attempted to come to a conclusion as to this state's general structure of foreign policy in the inter-war period.

Keywords: Foreign Policy Analysis, Inter-War Period, British Foreign Policy.

“HOW ABOUT RECONSTRUCTING ORIENTALISM?”: A SUMMARY AND OVERVIEW OF EDWARD SAID’S SATURATED CRITICISM

Nevio CRISTANTE

Abstract

Edward Said is viewed as the creator of the academic development of post-colonialism, largely with his transmission of the concept “Orientalism.” *Orientalism* is considered his *magnum opus*. He is a forerunner in the deconstruction of the so-called ‘Western’ forms of hegemony that not only subverts the traditional understandings of ‘Occident’ and ‘Orient’, but also the “East-West,” as being simplistic, binary oppositional platforms, divorced from the necessary divergent ontological framework for understanding the reality of the current-day. Yet, these false and simplified platforms are continuing in the common worldviews, at the expense of losing a clearer understanding of our conditions.

Keywords: Orient, Occident, Binary Opposition, Deconstruction, Reconstruction.

ORYANTALİZMİ YENİDEN İNŞA ETMEK: EDWARD SAID’İN DERİNLEMESİNE ELEŞTİRİSİNE DAİR BİR ÖZET VE GENEL BİR BAKIŞ

Öz

Edward Said “Oryantalizm” kavramını aktarması sebebiyle sömürgecilik sonrası (post-kolonyalizm) çalışmalarının akademik gelişiminin yaratıcısı olarak görülmektedir. *Orientalism* onun başyapıtı kabul edilmektedir. Edward Said, günümüz gerçekliğini anlamak için gereken ontolojik çerçeveden kopuk, basit bir ikili zıtlık platformu olarak, yalnızca “Şark” ve “Garp” kavramlarına dair geleneksel anlayışı değil, “Doğu-Batı” ikiliğini de tahrir eden sözde “Batılı” hegemonya biçimlerinin yapı sökümünde bir öncüdür. Lakin bu yanlış ve basitleştirilmiş platform, berrak bir anlayışın kaybı pahasına, ortak dünya görüşlerinde devam etmektedir.

Anahtar Sözcükler: Şark, Garp, Doğu, Batı İkili Zıtlık, Yapı Söküm, Yeniden İnşa.

KARŞILAŞTIRMALI BİR YÖNTEMLE SCF VE DP'NİN KURULUŞUNA BAKIŞ

Ahmet GÜLEN

Öz

Türkiye Cumhuriyeti tarihinde “tek parti dönemi” olarak tanımlanan süreçte 1930 ile 1946 yıllarında iki defa demokrasiye geçiş dönemi yaşanmıştır. Her iki dönemde de farklı siyasi partiler kurulmasına rağmen, iki parti diğerlerine göre daha fazla ön plana çıkmış ve siyasi arenada daha çok söz sahibi olmuştur. Bu iki muhalefet partisi 1930 yılı Ağustos ayında kurulan SCF ve 1946 yılının Ocak ayında kurulan DP'dir. Dönemlerin ve şartların karşılaştırılarak irdelenmesi öncesinde değinilmesi gereken husus SCF'nin 1930'daki demokrasi denemesinde kurulan ilk muhalefet partisi, DP'nin ise 1945 yılındaki demokrasiye geçiş sürecinde ortaya çıkan ikinci siyasi parti oluşudur. Ancak her iki muhalif parti de kısa zamanda yurt çapında büyük ilgiyle karşılanmıştır. İktidar partisi CHF⁵ karşısında seçmen kitleleri tarafından alternatif olarak görülen iki parti de kuruldukları dönem itibarıyla iç ve dış koşulların etkisi altında siyaset sahnesine çıkmıştır. Her iki partinin ortaya çıkışında bazı benzerlikler olmakla birlikte önemli farklılıklar da gözlenmektedir. Öncelikle ilk vurgulanması gereken benzerlik gerek SCF'nin ve gerekse DP'nin temelde CHP kökeninden gelen kişiler tarafından kurulmuş olmasıdır. Bu çalışmada her iki partinin ortaya çıkışında etkili olan iç ve dış faktörler, iktidar partisinin her iki partinin kuruluş aşamasındaki tutumu ve her iki partinin programları incelenerek benzerlikler ve farklılıklar ortaya konulmaya çalışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: CHP, SCF, DP, Tek Parti Dönemi, Atatürk, İnönü.

THE OVERVIEW OF SCF AND DP'S FOUNDATION IN A COMPARATIVE METHOD

Abstract

In the history of Republic of Turkey, transition to democracy was experienced twice in 1930 and 1946 at a period described as “single-party era”. In both periods, despite the establishment of various political parties, two parties came to the foreground more than others and have had a greater say in the political arena. These two opposition parties are, SCF which was founded in August 1930 and DP that was established in January of 1946. The issue that needs to be mentioned before examination by comparison of conditions and periods is that SCF was being the first opposition party to be established in 1930 democracy experiment whereas DP is the second political party emerged in the transition to democracy in 1945. However, in a short period of time both opposition parties were met with great enthusiasm throughout the country. Both parties that are seen as alternatives to the ruling party CHF by the voter groups, as of the period they are established, they came to the political scene under the influence of internal and external conditions. Although there are some similarities when the two parties were established, important differences are also observed. Primarily, the first similarity that needs to be emphasized is both SCF and DP is basically founded by people from the CHP origin. In this

study, internal and external factors that were effective in the emergence of both parties, the attitude of the ruling party in the establishment phase of both parties and the similarities and differences will be revealed by examining the programs of both parties.

Keywords: CHP, SCF, DP, Single Party Era, Ataturk, Inonu.